

Kiválás

*Herceg, a kastély, mint az éj, nyugodt.
A fellegrár, a löréses tornyok, a vadászsolymok,
az őrzáratok, a kardok: úgy védik a hideg álmot,
amit apádról álmodsz, ahogy véd tiszta pajzsod.*

*A helsingöri hullámok északi zúgása
elhal, múlásukat nem éli túl ez a magas bástya.
A tengerrengeteg, hideg, kiégett talánya
miért indít téged a játékon túl, halálra?*

*Se szellem, se jóslat, se rejtély,
csak színjáték, csak szerep, csak szentély,
az életteddel egy másik életet kerestél,*

*mindenhatóként áldozni akartad magad,
de látnod kellett, hogy kezdettől fogva áldozat vagy,
látnod kellett, hogy nincsen anyjuk a fiúknak.*

In vivo

*Elég egy merev tekintet:
és áttörsz mindenben.
Elég egy odanézés.
Elég két nyugodt szem.
A gúnyba, az árulásba is,
ahogy a gyermek a megunt játékra,
úgy nézz,
amit már alig vesz észre,
de még hozzá tartozik...
Elég ha nézel, elég és kész.
Férfi vagy: ha meguntad ezt vagy azt,
hát meguntad, nincs magyarázat,
ne fűzz hozzá kenyszerű vagy keserű szavakat.
Ne félj mások egykori szemébe nézni.
Félni: szégyen és lopás.
Félni: botrány és erőszak.
Félni: magány és illúzió.
Félni: árulás és annak nincsen vége.
Félni: kiszolgáltatottság és öngyilkosság.
Ne félj mások tartozó szemébe nézni:
nekik is nehéz téged viszontszeretni.*

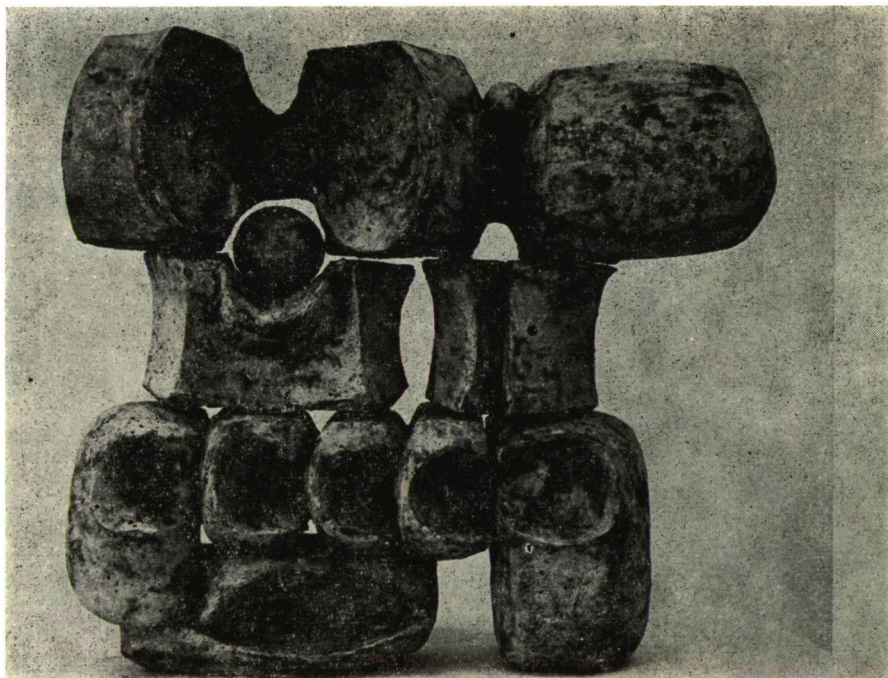
Ex est

A fák zöld ércében valami régi villogás.
A kertek mélyén lakatlan gyermekházak.
Költözésektől még meleg, emlékes szobák.
Régi fényképeken a fiukhoz hasonlító anyák, apák.

Túl a fényképeken, egy bolond szemében higanyként áll a láz.
Túl a lázon, a játékká szelídült világ.
Mindenki sziget, mindenki várás, soha távozás.
Meztelen meztelennek mutogat ruhát.

Engedni, ígéri magát a szépség, ahogy fiuknak az ifjú mostohák.
Akarat és szenvedély előtt titkot nyitnak az alapok, a formák.
A harc magával harcol végül, mert nincs bukás.

Végül vonalak, nyilak, háromszögek borítják az iskolatáblát.
Hangok és hallgatások, közben a szivacsok lemosják a krétát.
Se jel, se ütem, se nyom, se hír, se ez, se más.

VÉGVÁRI GYULA: TÉRPLASZTIKA